

Справжня мета прийняття цього Закону чітко простежується, якщо проаналізувати документи, що супроводжували процес прийняття як самого Закону, так і змін та доповнень до нього.

Дійсною (але умисно завуальованою) метою прийняття Закону № 2297 було і є відчуження права власності особи на свої персональні дані з добровільним - шляхом отримання у особи згоди на обробку персональних даних - переданням цього права державі, недержавним суб'єктам господарювання, а також іноземним суб'єктам відносин, пов'язаних із персональними даними.

Це суперечить Конституції та законодавству України, самій логіці існування правової, демократичної, соціальної держави, якою Україна визнається згідно ст. 1 Конституції України.

На сьогоднішній день основними європейськими документами в галузі захисту персональних даних є Конвенція Ради Європи про захист особи у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних та Директива Європарламенту «Про захист фізичних осіб при обробці персональних даних та про вільне переміщення таких даних», яка є обов'язковою для всіх країн-членів ЄС та яка є предметом для наслідування в галузі законодавства, в тому числі й Україною. Україна як держава, що проголосила курс на євроінтеграцію, має забезпечити правові механізми захисту персональних даних, що відповідають сучасним міжнародним стандартам. Приведення правових норм вітчизняного законодавства до міжнародних стандартів є передумовою для створення та існування системи державного регулювання в сфері захисту персональних даних. Оскільки захист має на увазі певні обмеження, необхідно, орієнтуючись на міжнародно-правові норми, при розробці українських законів створити чіткий механізм таких обмежень. Загальні перспективи законодавчого регулювання інформаційних прав і свобод пов'язані насамперед з необхідністю конкретизації, розвитку та створення механізму реалізації конституційно - правових норм, які регулюють цю сферу.

Михальчук Дарія Сергіївна,

студент навчально-наукового інституту права та психології НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри цивільно - правових дисциплін

навчально-наукового інституту права та психології НАВС **Булик І.Л.**

ОСОБЛИВІСТЬ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ БАТЬКІВ ЗА ПРОТИПРАВНІ ДІЇ НЕПОВНОЛІТНІХ

Проблема відповідальності неповнолітніх за правопорушення є однією з найактуальніших у правовій науці, оскільки пов'язана із

завданнями виховання підростаючого покоління і запобіганням правопорушенням серед неповнолітніх. Удосконалення протидії адміністративним правопорушенням неповнолітніх включає й підвищення ефективності застосування заходів адміністративно - примусового впливу до батьків або осіб, які їх замінюють. Виховання дітей і піклування про них — основний обов'язок громадян України (ст. 52 Конституції) Дане положення передбачає необхідність розглянути, які наслідки, з точки зору закону, виникають у разі невиконання, порушення цього обов'язку.

Адміністративним і кримінальним законодавством передбачена відповідальність за дії чи бездіяльність, що: порушують обов'язки з виховання, навчання, утримання дітей та підлітків; призводять до жорстокого поводження з ними; спрямовані на втягнення неповнолітніх у протиправну чи злочинну поведінку; порушують їх майнові, трудові та інші права; загрожують їх нормальному статевому розвитку тощо.

При вирішенні питання про відповідальність за дані протиправні дії враховується, насамперед, характер і наслідки порушень, особистість винного, наявність чи відсутність спеціальних обов'язків стосовно неповнолітнього, причини і мотиви дій дорослих.

Батьки або особи, які їх замінюють, наділені всіма необхідними правами з виховання і захисту прав та інтересів своїх дітей. Адміністративна відповідальність батьків або осіб, котрі їх замінюють, використовується як засіб правового захисту неповнолітніх, державної допомоги їм, запобігання чи усунення негативного сімейного впливу. Оскільки при її встановленні враховується, що неповнолітні поставлені в залежність (в тому числі і матеріальну) від батьків або осіб, які їх замінюють.

Відповідно до ч. 1 ст. 184 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі — КпАП) ухилення батьків або осіб, які їх замінюють, від виконання передбачених законодавством обов'язків щодо забезпечення необхідних умов життя, навчання та виховання неповнолітніх дітей тягне попередження або накладення штрафу від одного до трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Особливість юридичного складу даного проступку полягає у тому, що зазначений склад є матеріальним. Він передбачає як шкідливі наслідки неправомірну поведінку дітей. Протиправна поведінка неповнолітніх виступає ознакою, яка впливає на ступінь кваліфікації діяння, встановленого ст. 184 КпАП.

Відповідальність батьків або осіб, які їх замінюють, настає у разі, якщо ухилення винного від обов'язків з виховання та навчання дітей мало злісний характер. Законодавець не зазначає: за яких саме умов дія чи бездіяльність батьків або осіб, які їх замінюють, матиме такий

характер. Питання про те, чи було ухилення від виконання обов'язків злісним, вирішується в кожному конкретному випадку з урахуванням тривалості та причин неналежного ставлення до виховання та навчання дітей; причин відсутності умов для їх успішного навчання; тривалості відсутності нагляду за поведінкою та навчанням дітей та інших обставин.

Важливим залишається і те, що адміністративна відповідальність даної категорії осіб настає не тільки за ухилення від виконання обов'язків щодо виховання та навчання дітей, а також у зв'язку з протиправними діями останніх.

Враховуючи, що адміністративна відповідальність настає лише за винні діяння, батьки або особи, котрі їх замінюють, притягуються у даному випадку до адміністративної відповідальності за таке винне невиконання чи неналежне виконання обов'язків з навчання і виховання дітей та нагляду за ними, результатом якого стало вчинення неповнолітніми дій, заборонених нормами адміністративного чи кримінального права. Тому дані суб'єкти відповідають не тільки за «чужу» вину, а й за свою. Разом з тим їх адміністративна відповідальність не може мати місця до того часу, поки не має відповідного протиправного діяння неповнолітнього.

Отже, для настання адміністративної відповідальності батьків або осіб, які їх замінюють, передбаченої ч. 3 та ч. 4 ст. 184 КпАП, необхідна наявність фактів протиправної поведінки двох спеціальних суб'єктів: батьків або осіб, котрі їх замінюють, та неповнолітніх. Також слід зазначити, що розглядаючи питання притягнення до адміністративної відповідальності батьків або осіб, які їх замінюють, уповноважені державні органи та їх посадові особи повинні в кожному конкретному випадку встановити: а) ознаки у діях особи невідповідно-го неповнолітнього того діяння, яке забороняється нормами адміністративного чи кримінального права; б) протиправність і винність дії чи бездіяльності батьків або осіб, котрі їх замінюють, які у результаті й призвели до протиправної поведінки неповнолітніх; в) причинний зв'язок між поведінкою батьків або осіб, які їх замінюють, та протиправними діяннями неповнолітнього.

Враховуючи викладене вище, можна дійти висновку, що для притягнення до адміністративної відповідальності батьків або осіб, які їх замінюють, за ч. 1 ст. 184 КпАП, достатньо їх винної протиправної поведінки. Покладення відповідальності у інших випадках можливе за умови встановлення не тільки всіх елементів, які характеризують правопорушення, вчинене батьками або особами, котрі їх замінюють, а й протиправної поведінки неповнолітнього, що полягала у певних діях, наявності шкідливих наслідків, причинного зв'язку між його поведінкою і заподіяною шкодою, вини неповнолітнього.